

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

TYDEN MEZI INDIÁNY

ILUSTRACE DANIELA SKALOVÁ

bambóok®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

TYDEN MEZI INDIANY

ILUSTRACE DANIELA SKALOVÁ

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

TYDEN MEZI INDIANY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6858. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2018

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2018
Cover Illustration © Daniela Skalová

ISBN 978-80-247-3706-5 (ePub)
ISBN 978-80-247-3702-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-0703-2 (print)

OBSAH

Předmluva	7
Jako indiáni	9
Indiánský tábor	13
Válečná porada	17
Konečně!	21
Amulet	25
První noc	29
Táborová hra	33
Vodní hrátky	37
V ledovém potoce	41
Totem je fuč	45
Velká noha	49
Musíme se připravit!	53
Bojovníci	57
Bobřík mlčení	61
Vzkaz od Velké nohy	65
Loučení	69

PŘEDMLUVA

Zajímá vás, jak žijí indiáni? Chtěli byste vědět, kde bydlí a co všechno umějí? Terezka s Vojtou by se to taky rádi dozvěděli. Připojte se k nim a staňte se na týden indiány stejně jako oni. Bude to týden dobrodružný a pestrý jako indiánská čelenka.

JAKO INDIÁNI

„Mohli byste toho už nechat?“ zlobila se maminka.

„Bolí mě hlava a vy tady hulákáte jako indiáni!“

Vojta se zarazil. Před chvílí se s Terezkou o něčem dohadoval, ale nejspíš to vůbec nebylo důležité.

Maminka mu vnukla nápad. Mrkl na sestru a pak navrhl: „To je ono, budeme si hrát na indiány!“

Pak se šibalsky podíval na maminku a dodal: „Díky, mami!“ Maminka se snažila přemáhat úsměv.

Neprotestovala, jen jim připomněla, že ji bolí hlava a že by si měli jít hrát raději ven.

„A jak se hraje na indiány?“ chtěla vědět Terezka. Vojta to nevěděl, a tak svou otázku zopakovala mamince.

„Nevím. Zeptejte se táty,“ odbyla je maminka a namočila si kapesník do studené vody.

Potřebovala chladivý obklad.

Děti v tu chvíli vypadaly jako vrabčáci, do kterých někdo strelil prakem. Utekly za tatínkem do ložnice. Měl tam pracovní kout s počítačem. Potřeboval dokončit něco důležitého do práce.

„Tati, co dělají indiáni?“ zeptal se Vojta.

„Cože?“ nechápal tatínek. Chvíli mu trvalo, než se od pracovních problémů přenesl do her svých dětí.

„Máma říkala, že si máme hrát na indiány, a my nevíme jak,“ objasnil co nejstručněji Vojta.

„Na indiány? Opravdu?“ divil se tatínek.

„Mamka říkala, že hulákáme jako indiáni. Ale my jsme si na indiány ještě nikdy nehráli, tak to chceme zkusit,“ uvedla to na pravou míru Terežka.

Tatínek se beze slova zvedl ze židle a šel se podívat do obýváku. Maminka seděla v křesle s obkladem na hlavě. Bylo mu jasné, že teď by si děti na indiány hrát neměly.

Zavřel dveře do obývacího pokoje, aby maminku nerušili. Udělal rozmáchlé gesto pravou rukou. Tím dětem naznačil, že ho mají následovat.

Vrátil se ke svému počítači.

Posadil se a na klávesnici něco vytůkal. Vojta s Terezkou se mu dívali přes rameno a přitom se usmívali. Věděli, že táta určitě něco vymyslí.

INDIÁNSKÝ TÁBOR

Na monitoru tatínkova počítače se objevilo několik odkazů. Američtí indiáni, indiánské kostýmy, indiánské čelenky, ale hlavně indiánský tábor. Na tento odkaz kliknul myší.

„Nechtěli byste být o prázdninách opravdoví indiáni?“ zeptal se opatrně tatínek, když si přečetl, o co jde.

Terezka s Vojtou samozřejmě chtěli. Začali nadšeně poskakovat a jeden přes druhého křičeli: „Ano, jo, tati!“

„Tiše, maminku bolí hlava,“ zašeptal tatínek.

Děti se okamžitě ztišily, ale nadšení je neopustilo.

„A kde to je?“ chtěl vědět Vojta.

„V Novohradských horách. Tam jsme ještě nikdy nebyli, ale je tam krásně čistá příroda. Indiáni žijí v přírodě,“ vysvětlil jim tatínek.

„To budeme spát v trávě?“ zděsila se Tereзка.

„Nejspíš v týpí,“ odpověděl tatínek.

„Cože? V otepi? To jako zalezeme do balíku slámy? Vždyť to bude kousat,“ mračila se Tereзка.

„Ne v otepi, ale v týpí,“ zdůraznil tatínek a na monitoru počítače dětem ukázal, jak takový indiánský přístřešek vypadá. „Je to vlastně takový veliký stan.“

Terezku zajímalo, jestli budou mít i indiánské malování, které znala z knížky. Měla v plánu si na tábor půjčit mamincinu rtěnku.

„To uvidíte, až tam budete,“ odpověděl tatínek.

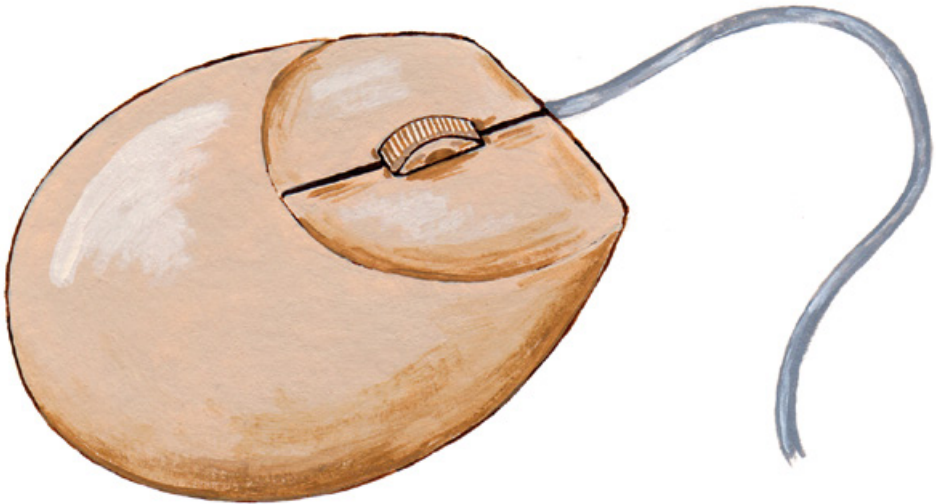
„A kdy tam pojedeme?“

„V červenci,“ řekl tatínek a hned na počítači hledal podrobnější informace.

„To už je za dva měsíce,“ zaradoval se Vojta.

„Ještě se neraduj, nejdřív musíme poslat přihlášku. Tady píšou, co všechno je potřeba udělat.“

+

„Mohla bych to říct i Barunce. Třeba by chtěla jet taky,“ napadlo Terezku.

„A já řeknu Samíkovi, Míšovi a Ondrovi,“ plánoval Vojta.

„Víte co? Já se domluví s maminkou a vy se domluvte s kamarády. Přihlášku ale musíme poslat rychle. Místa budou určitě rychle obsazená.“

Terezka s Vojtou přikývli na souhlas. Nezbývalo než čekat na zítřejší den, kdy se ve škole uvidí se svými kamarády.

У у
Ѹ Ѹ

2 3 5
3 1 3

VÁLEČNÁ PORADA

Vojta s Terezkou teď už věděli, že indiáni svolávají válečnou poradu. Mají válečnou sekeru a dýmku míru. To všechno jim prozradil tatínek. Taky se dozvěděli, co je to totem.

Tatínek měl válečnou poradu s maminkou už večer. Výsledek se ale děti dozvěděly až ráno.

„Prý chcete jet na tábor. Je to pravda?“ ptala se maminka, jakmile děti probudila.

„Jo, chceme,“ odpověděla za oba Terezka.

„A můžeme?“ vyzvídal Vojta.

„A nebudete se bát?“ ujišťovala se maminka.

„Indiáni se ničeho nebojí,“ přesvědčoval ji odhodlaně Vojta.

„Ještě nikdy jste nebyli celý týden mimo domov,“ připomněla jim maminka. „Tedy, u babičky s dědou ano, ale ne s cizími lidmi.“

„Nebudou tam cizí lidi. Možná pojedou i naši kamarádi,“ uklidňovala maminku Terezka.

Maminka se tomu musela smát. To ona měla utěšovat Terezku, a ne naopak.

„Tak jestli chcete, můžete si to vyzkoušet,“ odpověděla nakonec a děti začaly radostí skákat na postelích, jako kdyby to byly trampolíny.

„Dost už!“ okřikla je maminka. „Teď upalujte do koupelny a ke stolu. Udělala jsem vám teplé kakao, tak ať nevystydne.“

Terezka s Vojtou byli prvňáci. Do školy chodili už skoro celý školní rok, ale tak rychle jako dnes nikdy připravení nebyli. Nemohli se totiž dočkat, až si o indiánském táboře promluví se svými kamarády.

Ještě než zazvonilo na první hodinu, stihla Terezka nadchnout Barunku. Barča je holka do nepohody, hned souhlasila. Tedy skoro.

„Nejdřív se musím zeptat maminky,“
odpověděla. V jejím hlase ale byla naděje.

O velké přestávce svolal Vojta válečnou poradu.
Byl na ní Míša, Ondra, Samík a taky Terezka
s Barunkou.

„To by bylo parádní!“ jásal Míša, který byl
ze všech nejmenší. Ondra se Samem by taky rádi
jeli na tábor s ostatními. Terezčin a Vojtův tatínek
informace o táboře a přihlášky vytiskl,

takže je mohl Vojta
kamarádům
rozdat.

Všechny děti
doma dostaly
povolení,
a tak se
měly na co
těšit.

